

[Statsministeren]

Herefter vil jeg vende mig til ordførernes indlæg, først til hr. Christophersen.

Hr. Christophersen påtog sig den opgave at give en stemningsrapport – jeg synes en utrolig overfladisk stemningsrapport – med hensyn til, hvad man tænker, mener og føler bl.a. ude i erhvervslivet.

Jeg går bestemt ikke et øjeblik og tror – det sagde jeg heller ikke i mit svar her i dag – at man ude i erhvervslivet er fuld af fortrøstning og håb til fremtiden, fuld af optimisme, slet ikke. Jeg ved godt, hvor pessimistisk i hvert fald en del – og somme tider på visse områder en stor del – af erhvervslivet vurderer situationen. Men det har jo ikke noget egentligt at gøre med regeringens politik; det har noget at gøre med, at krisen er over os alle, også over erhvervslivet. Det har ikke nogen realisme i sig at køre det op, som om dette alene var noget, som regeringen kan klandres for, som regeringen har ansvaret for. Jeg synes, hr. Christophersens indlæg var en alt for negativ vurdering af de resultater, der rent faktisk er opnået af regeringens politik til trods for alle de problemer, som den krise, vi nu engang er underkastet, kaster ind over også dansk erhvervsliv.

I den forbindelse synes jeg, at det var godt, at man i hvert fald i nogle få sidebemærkninger fra flere af oppositionspartierne erkendte, at der var nogle fremskridt. F.eks. sagde man, at det var da meget godt, at eksporten var steget. Den var altså steget. Det var da meget godt, hvis inflationen ikke var så stor som i andre lande. Den var altså mindre end i andre lande. Det kom som sidebemærkninger, men det kom som en erkendelse af, at der rent faktisk er nogle økonomiske resultater, som man ikke helt har kunnet fortie.

Når hr. Christophersen sagde, at Danmark har klaret det dårligst af alle lande, synes jeg, at han direkte prøver på at bestride de tal og de kendsgerninger, som jeg kom med i mit svar, og som jeg mener ikke kan bortforklares. Enorme problemer har vi også i Danmark, men vi har ikke klaret dem dårligst af alle lande, vi har klaret dem en lille smule bedre, end gennemsnittet i virkeligheden har, på langt de fleste områder. Det er der tal og statistik for. Det er ikke tal og statistik, der er lavet for tilfældet; det er tal og statistik, som løbende tilflyder os, og som dokumenterer det, regeringen her giver udtryk for.

Hr. Christophersen var så venlig at sige til mig, at min tale ikke var gennemarbejdet, at jeg ikke havde lyttet til de stemmer, der er ude omkring. Jeg vil sige, at hr. Christophersens tale var bestemt ikke gennemarbejdet, og den var totalt fri for dokumentation på de områder, hvor det ville have været rimeligt at bede hr. Christophersen om dokumentation.

Hr. Christophersen bevægede sig også over i afdelingen for moralske anliggender. Det var næsten, som om hr. Christophersen mente, at det nærmest var regeringen, der var årsag til en slags moralsk forfald. Vi fik én gang til nævnt spørgsmålet om eksklusiv-aftaler og fagforeningsdiktatur. Det har jo været diskuteret så meget, og jeg skal ikke komme med yderligere kommentarer til det. Vi fik nævnt flyvelederkonflikten, vi fik også nævnt lægerne, som åbenbart ser stort på lægeløftet. Vi fik at vide, at der var en standsegoisme, som var farlig og uhyggelig og altså moralsk nedbrydende. Jeg håber ikke, man har indtryk af, at det er os, der har lavet flyvelederkonflikten, at det er os, der har inspireret til at bryde lægeløftet, og alt det dér.

Jeg vil imidlertid gerne sige, at det er en alt for pessimistisk moralsk vurdering, hr. Christophersen kommer med. Man burde dog for pokker kunne se, at når hele det danske arbejdsmarked ved frie og selvstændige forhandlinger selv har løst sine problemer, så er dette udtryk for, at den helt dominerende del af arbejdsmarkedet – og her er det vel ikke mindst lønmodtagerne, man må respektere – har vist, at de forstod den økonomiske situation, turde tage et medansvar og også være moderate i deres krav. At der så er et par undtagelser, er en anden sag. Når det skal fremstilles som et moralsk forfald, synes jeg ærlig talt, det er et udtryk for, at det er hr. Christophersen, der forfalder til en fejl vurdering – mildt sagt.

Hr. Christophersen kom også ind på atomkraft – i en lille, let sidebemærkning om dette store og naturligvis alvorlige problem. Regeringen må gøre noget, sagde hr. Christophersen. Hvad vil hr. Christophersen og partiet venstre gøre? Vil man fremme en udvikling af atomkraft på nuværende tidspunkt – med den efter regeringens opfattelse ikke tilstrækkelige sikkerhed, der er? Det er det, der er spørgsmålet. Det mener regeringen altså at vi ikke kan, ikke bør gøre. Hvis det